

[Finansministeren.]

Må jeg først sige, at regeringen kunne naturligvis have valgt den fremgangsmåde, hvad angår dette lovforslag, først at have behandlet det omhyggeligt i regeringens skatteudvalg og i ministeriet med embedsmændene og være nået frem til de ændringer, regeringen ville have; men vi har ment, at det ikke var særlig hensynsfuldt over for folketinget, om man ikke sørgede for, at folketingets skatteudvalg kunne komme i arbejde så hurtigt som muligt.

Vi er jo i en tidsmæssigt bunden stilling, som vi alle sammen ved. Regeringen er tiltrådt den 2. februar. Det, der er afgørende for os, det er, at folketingets arbejde kan komme i gang så hurtigt som muligt, og jeg er derfor i dag i den stilling, at jeg skal takke de ærede ordførere for delvis tilslutning og velvillig behandling over for et lovforslag, som jeg ikke har så forfærdelig meget hjerte med i, men det falder jo nogle gange i finansministres lod, og hr. Grünbaum vil vel ikke ligefrem påstå, at det er os, der har tilrettelagt den finansielle situation, vi i dag befinder os i.

Den finanspolitiske stilling, vi finder ved regeringsovertagelsen, har vi naturligvis måttet respektere som de kendsgerninger, de er, og vi har derfor med interesse lyttet til debatten her i dag. Jeg lyttede også med interesse til hr. Grünbaum, der jo tugtede mig med ansvarets krappe ris, og jeg må vel finde mig i, at det vil hælde nogle gange i den nærmeste fremtid; men jeg kan ikke tro, at nogen i folketinget eller i det danske folk ville forvente, at en regering med tiltrædelse i begyndelsen af februar ville være i stand til at ændre hele den statsfinansielle politik inden 1. april i år.

Hr. Grünbaum spurgte om, hvad der er i statskassen, og jeg kan sige til det ærede medlem, at der er såmænd ikke mere i statskassen i øjeblikket, end der var, da han forlod den for små 14 dage siden; så ved han jo selv, hvor meget det er. Derfor er vi altså, som jeg siger, i en ret tvungen situation, hvor vi skal skaffe midler til dækning af et

meget, meget stort statsbudget for det kommende år. Jeg skal da heller ikke lægge skjul på, at det vil ikke være i nogen regerings evne i løbet af den korte tid, der går indtil 1. april, helt at få dette statsbudget til at ændre karakter, og det vil vel heller ikke være folketingets ønske, når det kommer til stykket.

Vi er derimod gået i gang med et meget energisk, synes vi selv, arbejde for at ned-sætte nogle af de budgetterede udgiftsstigninger, og jeg håber, at folketingets finansudvalg i løbet af en uges tid vil kunne få de ændringsforslag, som tilsigter besparelser på statsbudgettet, og jeg håber, at de dér vil få en velvillig behandling. Men når hr. Grünbaum spørger, om vi nu kan få den skattesænkning, som hr. Grünbaum jo ikke tidligere har været nogen ivrig tilhænger af, så må jeg sige, at der er jo også kommet nogle udgiftsstigninger, siden hr. Grünbaum fremsatte sit finanslovforslag i slutningen af november måned. Disse udgiftsstigninger ved han jo, og ved vi jo alle, hænger sammen med den kronenedskæring, der fandt sted den 18. november, og som dels har en regning til staten direkte i lønforhøjelser, dels i kraft af de tab, landbruget og fiskeriet lider, har en regning til os, og på en række andre områder prisstigninger, som staten kommer til at mærke. Dertil kommer, at den økonomiske politik, der har været ført af vore forgængere, har medført, at vi også i dette forår og måske i hele 1968 står over for meget store udgiftsstigninger for hele den danske befolkning.

Det er derfor nødvendigt, at vi forsøger nu at holde igen også på det offentlige forbrug, og det er regeringens politik. Jeg skal ikke kunne udtale mig om, hvad den fremtidige skala bliver, men én ting kan jeg sige til hr. Grünbaum: der bliver ingen ændringer i skalaen, der vil gøre den socialt urimelig, heller ikke efter hr. Grünbaums opfattelse.

Til det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen vil jeg sige — og det vil jeg også sige til andre, der har polemiseret der-